

Pēdējā brīdī ieskrienu autobusā, aiz manis aizveras durvis. Apsēžos vienīgajā brīvajā vietā. Cenšos ievilkt elpu, pēc straujā skrējiena.

Aiz loga kārtējā pietura. Durvīm atveroties autobuss piebirst ar baru skaļu amerikāņu tūristu. Romā vienmēr ir ļoti daudz tūristu, bet vasaras mēnešos to ir īpaši daudz. Ir jūnija pēdējā nedēļa, tā ir arī mana pēdējā darba nedēļa pirms vasaras atvaļinājuma. Būt par skolotāju Romā ir tikpat labi kā Latvijā, jo gandrīz visa vasara brīva.

Es pasniedzu angļu valodu 2.klasei mazā privātā skoliņā. Romā dzīvoju jau 3 gadus. Domāju, ka nekad nepieradīšu pie šīs lielās pilsētas kņadas, nebeidzamajiem mašīnu, cilvēku, trokšņu un ieliņu karuseļiem. Lai arī esmu pilsētas meitene, dzimusi un augusi Rīgā, to nevar salīdzināt ar Romas varenību, ātrumu, enerģiju, ar kādu tā sevī ierauj.

Es mīlu Romu, jo tajā ir ne tikai mūri, bet ar skaisti parki. Pēc darba mēdzu piestāt kādā no tiem, lai uz soliņa nesteidzīgi apēstu īstu itāļu saldējumu.

Autobuss brauc lēnāk, nekā tam vajadzētu. Aiz loga lēnām aizslīd Romas simbols, tipiskākais augs – Romas akmens priede, tās te ir visur un daudz. Tām ir kaili stumbri, un zaļums, vainags tikai pašā augšā. Tas ir kā liels, ovāls skuju mākonis. Kad es uz tām skatos, man pietrūkst Latvijas mežu un parku.

Skatos uz Romas Akmens priedēm - kaut kas nav tā, kā vajadzētu būt, kaut kā pietrūkst ... Tās ir galotnes. Tām nav galotņu!

Arī Latvijā es centos pavadīt laiku mežā, parkos, jo man ļoti patika vērot kokus, īpaši galotnes. Galotnes vienmēr ir pāri visam, tās tiecas uz augšu, tās vienmēr grib vairāk, tās vienmēr ir drosmīgas, jo nebaidās nolūzt un būt redzamas.

Es stundām varēju vērot lapegles galotni savas mājas pagalmā, sēžot savā istabā pie loga. Tikai tagad, esot Romā, vairāk nekā 2000km no mājām, es saprotu, ka manī neapzināti dzīvo, neliek mieru Latvijas koku galotnes, manas mājas lapegles galotne, jo es pati vienmēr tāda esmu gribējusi būt.

Tas ir tas, kas man ir atvedis šurp, licis uzdrīkstēties, nebaidīties, būt redzamai, būt piemēram, būt Latvijas galotnei pasaulē. Es esmu galotne!

Man pakrūtē sāk kņudēt, acīs sariesas prieka un lepnuma asaras...Es paņemu telefonu, atveru airBaltic mājas lapu. 1.jūlijs, viena biļete, Roma – Rīga. Dažās sekundēs aizpildu visus nepieciešamos laukus, biļete ir nopirkta.

Es gribu, man vajag mājās ! Man vajag pateikt paldies savas mājas pagalma lapeglei par visu, ko viņa man devusi.

Autobuss strauji piestāj Piazza Mancini pieturā, man jākāpj ārā.